

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi ADEAS za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9403 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2011 r., uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod pewnymi warunkami, pomoc udzieloną przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom, dotyczącą zmiany sposobu finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom [pomoc państwa nr C 25/2008 (ex NN 23/2008)]⁽¹⁾.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w istocie podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-2/13 CFE–CGC France Télécom–Orange przeciwko Komisji lub z nimi identyczne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 279, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2013 r. — National Iranian Gas Company przeciwko Radzie

(Sprawa T-9/13)

(2013/C 79/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: The National Iranian Gas Company (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci E. Glaser i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę NIGC do ujętego w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy;

— równocześnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę NIGC do wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy, w załączniku IX do rozporządzenia 267/2012;

— uznanie, że nie mają zastosowania względem National Iranian Gas Company rozporządzenie nr 267/2012, decyzja 2010/413/WPZiB, zmieniona przepisami decyzji 2012/35/WPZiB i 2012/635/WPZiB wprowadzającymi, a następnie zmieniającymi lit. c) do art. 20 decyzji 2010/413/WPZiB i umieszczającymi stronę skarżącą w wykazie zamieszczonym w załączniku II;

— i posiłkowo przy założeniu niestwierdzenia nieważności art. 1 pkt 8 decyzji nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, uznanie, że nie ma on zastosowania wobec National Iranian Gas Company;

— obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB⁽¹⁾, dodany i zmieniony decyzjami 2012/35/WPZiB⁽²⁾ i 2012/635/WPZiB⁽³⁾, nie ma zastosowania, a także niezgodności z prawem art. 1 pkt 8 decyzji 2012/635/WPZiB zmieniającej art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, jako że decyzje te opierają się na nieściśłych i nieokreślonych pojęciach sprzecznych z prawem własności i zasadą proporcjonalności.
- 2) Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowości postępowania i braku kompetencji Rady do indywidualnego działania na mocy art. 215 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, jako że Rada oparła się na niejasnych, nieściśłych i niemożliwych do sprawdzenia okolicznościach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przysługujących stronie skarżącej praw podstawowych, jako że strona skarżąca została pozbawiona prawa do skutecznej ochrony sądowej i swojego prawa własności w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja dotknięta jest brakiem wystarczającego uzasadnienia, co uniemożliwia stronie skarżącej skuteczną obronę, a Sądowi przeprowadzenie kontroli sądowej. Strona skarżąca podnosi, że nie miała dostępu do dokumentów w dotyczących jej aktach przed Radą.
- 5) Zarzut piąty dotyczący braku dowodu przeciwko stronie skarżącej, jako że Rada oparła się na zwykłych domniemiach.

- 6) Zarzut szósty dotyczący błędu co do prawa, jako że Rada wywnioskowała na podstawie tego, że strona skarżąca jest przedsiębiorstwem publicznym, iż udziela wsparcia finansowego rządowi irańskiemu.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący nieścisłości materialnej dotyczącej okoliczności faktycznych, jako że strona skarżąca nie jest spółką należącą do państwa ani przez nie zarządzaną i strona skarżąca nie udzielała wsparcia finansowego rządowi irańskiemu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności, jako że ograniczenia nałożone na przysługujące stronie skarżącej prawo własności i na jej prawo do prowadzenia działalności gospodarczej są nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego celu. Strona skarżąca podnosi, że zamrożenie jej funduszy nie realizuje zamierzonego celu, ponieważ nie jest ona zaangażowana we wdrażanie programu jądrowego przypisywanego rządowi irańskiemu.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący braku podstawy prawnej dla rozporządzenia wykonawczego nr 945/2012 (4).
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że rozporządzenie wykonawcze nr 945/2012 dotknięte jest brakiem właściwości i brakiem uzasadnienia.

(1) Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), w brzmieniu wynikającym ze sprostowania.

(2) Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22), w brzmieniu wynikającym ze sprostowania.

(3) Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

(4) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2013 r. — Bank of Industry and Mine przeciwko Radzie

(Sprawa T-10/13)

(2013/C 79/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bank of Industry and Mine (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci E. Glaser i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę BIM do ujętego w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy;
- równocześnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę BIM do wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy, w załączniku IX do rozporządzenia 267/2012;
- uznanie, że nie mają zastosowania względem BIM rozporządzenie nr 267/2012, decyzja 2010/413/WPZiB, zmieniona przepisami decyzji 2012/35/WPZiB i 2012/635/WPZiB wprowadzającymi, a następnie zmieniającymi lit. c) do art. 20 decyzji 2010/413/WPZiB i umieszczającymi stronę skarżącą w wykazie zamieszczonym w załączniku II;
- i posiłkowo przy założeniu niestwierdzenia nieważności art. 1 pkt 8 decyzji nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, uznanie, że nie ma on zastosowania wobec BIM;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-9/13 National Iranian Gas Company przeciwko Radzie lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2013 r. — ANKO przeciwko Komisji

(Sprawa T-17/13)

(2013/C 79/43)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO AE Antiprosopion, Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat B. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska